

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Άγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμιον μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβεύθην ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθούλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠλικιώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Βαῖτάν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δήμιον μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Κάικασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδετον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. δρ. 1,75

Τὸ Ἔθιμα τοῦ Φθόγου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐδεδίου ὑπὸ Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρούδια ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P.-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Ἡ Μούδα τῶν Παίδων ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκώ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώιδος καὶ τῶν ἐπτὰ ἐξαδέλφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Παιδικὸὶ Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐρμμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,90

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. δρ. 1,90

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνηται τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 80

Ὁ Πυροπόλις ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτήρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτίδου ἐπικυλιστικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαῖδος μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδετον. δρ.

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΜΗΛΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρη σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντες τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῆς εὐθυμίας, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι κατὰ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαίρουμένοι πέντε τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηλεκλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βαθμηδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὅστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπαφελθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», κομμεῖται ἐν 100 ἕως 130 εἰκόνων, εἰνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης παικτικῆς ἐξέως ἐπαγωγῆς, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἑξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀναϊκόκαρδος, ἐν τῷ 7ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροβωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστίρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κερθάνιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεστῆς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυρτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφούλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἰνε τυχερὸν ἀποκτήμα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέτωσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πέμψουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθέτωσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντιτίμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθεῖαν.

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδοτὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδοτὴν τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομημάτων πρὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομηριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. — Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητὰ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παράπονα περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρλίσειν δεκαπενθήμερον τὸ ποῦδ ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἰσιν ἐπαράδεκτα.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν καταστημάτων Ἀνάστη Κωνσταντινίδου 1894—8717.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑκουσίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔχον παιδικὸν περιοδικὸν συγγραμμά, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἢ τὸν ὀφθαλμὸν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Ἑξωτερικοῦ δραχ. 8.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ῃν ἕκαστου μηνὸς καὶ εἰνε προπληρωτέαι δι' ἑν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι, λεπ. 10.—Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήνασι Ὅδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηπτακωντίσεως.

Περίοδος Β'—Τόμ. 1ος.—34 Ἐν Ἀθήνασι, τὴν 8 Ὀκτωβρίου 1894 Ἔτος 16.—Ἀριθ. 34

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

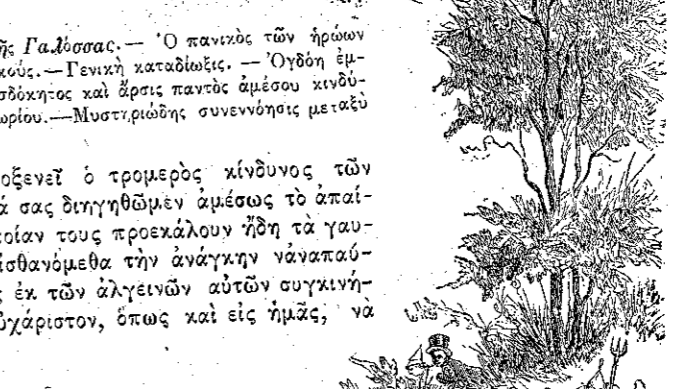
[Συνέχεια ἴδε σελ. 257]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.
Νέα περὶ τῆς οἰκογενείας τοῦ Γιαννάκη.—Ἀφίξις εἰς τὸ πλοῖον χωρίον.—Συνωμοσία τῶν δύο μικρῶν τυχοδιωκτῶν.—Ἐν αἶνιγμα.—Προπαρασκευὴ διὰ τὴν πάλιν τῶν δύο ἀρκτων μετὰ τῶν σκύλων τοῦ χωρίου.—Ἡ κατάληξις τοῦ Μαρξισίου τῆς Γαλλίας.—Ὁ πανικὸς τῶν ἡρώων μας προξενεῖ πανικὸν εἰς τοὺς χωρικοὺς.—Γενικὴ καταδίωξις.—Ὀγδοὺ ἐμφάνισις τοῦ Γιγάντος.—Ὑλισ ἀπροσδόκητος καὶ ἄρσι παντὸς ἀμέσου κινδύνου.—Ὁ βίσιος ἀναχωρεῖ ἐκ τοῦ χωρίου.—Μυστηριώδης συνεννόησις μετὰ τοῦ Μαρξισίου καὶ τοῦ Γιγάντος.

σότερον τοῦ συνήθους, χωρὶς ὁ δραπέτης νὰ ἐπιστρέψῃ, ὁ τῶσον λαίμαργος, καὶ κατόπιν ὅταν ἐσκοτίναςε καὶ δέν τον εἶδαν πάλιν, αὐτὸν τον τῶσον δειλὸν τὴν νύκτα, ὁ ὁποῖος, τὴν προτεραιάν ἀκόμη, ἐφοβεῖτο νὰ καταβῇ χωρὶς φῶς μέχρι τῆς ἐξωθύρας — ὦ, τότε δικαίως ἤρχισαν νάνησυχοῦν.

Ἡ λύπη τὴν ὁποίαν μᾶς προξενεῖ ὁ τρομερὸς κίνδυνος τῶν ἡρώων μας, δὲν μας ἐπιτρέπει νὰ σας διηγηθῶμεν ἀμέσως τὸ ἀπαίσιον τέλος τῆς πάλης, εἰς τὴν ὁποίαν τους προεκάλου ἦδη τὰ γαυγίσματα τῶν ἀντιπάλων των. Αἰσθανόμεθα τὴν ἀνάγκην νάναπαύσωμεν ἐπ' ὀλίγον τὴν ψυχὴν μας ἐκ τῶν ἀλγεινῶν αὐτῶν συγκινήσεων ἴσως δὲ θὰ σας εἰνε εὐχάριστον, ὅπως καὶ εἰς ἡμᾶς, νὰ χρησιμοποιήσωμεν τὴν σύντομον αὐτὴν ἀνάπαυαν διὰ νὰ ἴδωμεν τί ἀπέγινεν ἡ καλὴ οἰκογένεια Σωππάρ μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ Γιαννάκη.

Τί ἐγίνεν; Μήπως τοῦ συνέθη κανὲν δυστύχημα; Ποῦ ἦτο; Τί ἐκαμνε; Ἴδου αἱ ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας ἀντήλλασον ἀδιακόπως, μετ' ἀνησυχίας αὐξήσεως ὀλονέν.

Κατ' ἀρχὰς ὀλίγην ἔδωκαν προσοχὴν εἰς τὴν δραπέτευσίν του. Ἦτο μίᾳ ἀπείθειᾳ ἐπὶ πλεόν, ἐὰν δὲ ἦτο ἢ βαρυτέρα ἐξ ὧων εἶχε διαπράξῃ μέχρι τοῦδε ὁ Γιαννάκης, ἐσκόπευον διὰ τοῦτο νὰ τον τιμωρήσουν διπλά, ὅταν θὰ ἐπέστρεφεν. Ἡ ἐπιστροφή δὲ αὐτῆ τοῖς ἐφαίνετο βεβαία. Τὸ πείσμα τοῦ Γιαννάκη εἰμποροῦσε νὰ κρατήσῃ ἕως τὴν ὥραν τοῦ γεύματος, ἀλλ' ὄχι περισσοτέρον. Ἡ λαίμαργία του ἦτο τὸ ἀσφαλέστερον ἐγγέγγυον τῆς ταχθείας του ἐπιστροφῆς. Ἐχάρησαν μάλιστα, ἂν θέλετε, διὰ τὴν ἡσυχίαν, τὴν ὁποίαν ἐπὶ τινὰς ὥρας θὰ ἐξησφάλιζεν εἰς τὴν οἰκίαν ἢ ἀπουσία τοῦ μικροῦ ταραξίου.

Ἡ θέλησαν νὰ στείλουν νὰ ἐξετάσουν. Ἀλλὰ ποῖον; Τὴν ἰδίαν ἐκείνην προίαν ὁ Γιαννάκης εἶχεν ἐκδιώξῃ ὀλους τοὺς ὑπηρετας τῆς οἰκίας. Δὲν ἔμενε πλεόν παρά ἕκαμνε ὁ κακὸς ἀδελφός.

Ἡ νύξ παρήλθεν ἄνευ ὕπνου. Ἡ μητέρα τοῦ Γιαννάκη ἔχουσε πολλὰ δάκρυα, αἱ δὲ μικραὶ του ἀδελφαί, ἡ Λαύρα καὶ ἡ Παυλίνα, ἔκλαυσαν καὶ αὐταὶ πολὺ, μετὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν μαρτυριῶν, τὰ ὁποῖα ταῖς ἔκαμνε ὁ κακὸς ἀδελφός.

Τοιαυτὴ ἦτο ἡ λαμπρὰ οἰκογένεια, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ Γιαννάκης ἐπροξέεινε τόσας λύπας καὶ ἀγωνίας. Ἄ, μικροὶ μου φίλοι! Ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα τοῦ Δημιουργοῦ, τὸ θαυμαστότερον εἰνε ἡ ἀδελφικὴ καρδιά, ἡ μητρικὴ καρδιά, ἡ πατρικὴ καρδιά. Ὁ κύριος Σωππάρ ἔκαμνε τὰ δυνατὰ του διὰ νὰ κρύπτῃ τὴν ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνετο κατὰ βάθος ὑπὸ πρῶτον ἀταραξίας. «Νὰ εἰσθε ἡσυχοὶ» ἔλεγε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ πρὸς

Ἄλλοι μαζί ἀπῆλθον πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδων (Σελ. 266, στίχ. 8')

τάς μικράς θυγατέρας του· «εις τὸ πεισμά σας τὸ καλῆραϊδο θά γυρίσει πολὺ γρήγορα.» Ἐπειτα αὐτὸ θά τοῦ γίνῃ μάθημα. Ἄς τρέξῃ, ἄς περιπλανηθῇ, ἄς ὑποφέρῃ ὀλίγον. Ἡ δυστυχία εἶνε ὁ καλύτερος διδάσκαλος. Ἄς ἐπαναπαυθῶμεν εἰς τὸν Θεόν. Αὐτὸς διευθύνει τὰ πάντα ὅπως πρέπει. »

Ἄλλ' ἡ αἰσιοδοξία αὐτὴ ἀπετελεῖ πολὺ ἀνεπαρκῆ παρηγορίαν· ὅθεν, ἀπὸ τῆς ἐπομένης, ἄμα ὁ κ. Σωππάρ ἀνεσύστησε τὸ προσωπίκον τῆς οἰκίας, συνεκροτήθη ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἐν μικρὸν οἰκογενειακὸν συμβούλιον, εἰς τὸ ὁποῖον παρευρέθη εἰς μόνον ἓκ τῶν νέων ὑπηρετῶν.

Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη τί ἀπεφασίσθη εἰς αὐτό. Τὸ μόνον που εἰμπορῶ νὰ σας εἶπω εἶνε ὅτι, μετὰ τὸ συμβούλιον τοῦτο, ἡ κυρία Σωππάρ ἐφάνη ὀλιγώτερον ἀνήσυχος, ὅτι τὰ κοριτσάκια ἤρχισαν νὰ κηρύσσον ἀπὸ τὴν χαράν των, καὶ ὅτι ὁ κύριος Σωππάρ προητοίμασε τὰ πάντα πρὸς ἀναχώρησιν.

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἑσπέραν, ὁλόκληρος ἡ οἰκογένεια ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν, ὅπου ἔμενε συνήθως, καὶ μεταβάσα ἐγκαταστάθη εἰς ἐξοχικὴν τινα οἰκίαν, ὀλίγον ἀπέχουσαν, τὴν ὁποίαν πρὸ τινων ἡμερῶν εἶχεν ἀγοράσῃ ὁ κύριος Σωππάρ.

Ἄλλ' εἶνε καιρὸς νὰ φησίσωμεν τοὺς καλοὺς καὶ ἀξίους αὐτοὺς γονεῖς, διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὸν χαριτωμένον υἱόν, ὁ ὁποῖός τις εἶπε ἔπρόξενε· λύπας.

Ὅταν ὁ Μαρκῆσιος τῆς Γαλλόσσας ἐτελείωσεν ὅλας τὰς προετοιμασίας τῆς μεγάλης πάλης, ὅταν ἐξέλεξεν ἀπὸ τοὺς σκύλους τῶν χωρικῶν ὄσους θὰ εἶχον τὴν τιμὴν νὰ λάθουν μέρος εἰς αὐτὴν καὶ ὅταν τὸ πλῆθος τῶν περιέργων, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κυρίου Παρέδρου, ἐτάχθη εἰς κύκλον ἐν τῇ αὐλῇ ὅπου θὰ ἐτελεῖτο ἡ πολυθρόλλητος ἀρκομαχία, ὁ θιασάρχης ἐπανῆλθεν εἰς τὸν σταῦλον, διὰ νὰ λάβῃ τὰς δύο αὐτοσχεδίους ἄρκτους καὶ τὰς ὀδηγήσῃ γενναίως εἰς τὴν μάχην.

Ἄλλὰ τὰς ἐζήτησαν εἰς μάτην.

Αἱ δύο ἄρκτοι εἶχον ἐξαφανισθῇ.

Ὁ Μαρκῆσιος ἀπέμεινεν ἐνεὸς ἐκ τῆς καταπλήξεως.

Ταυτοχρόνως μέγας θόρυβος ἠκούσθη ἔξωθεν.

«Βοήθεια! βοήθεια!» ἐφώναζον πολλά φωναὶ ὁμοῦ.

Ποία ἡ ἀφορμὴ τοῦ νέου τούτου θορύβου;

Καὶ πάλιν οἱ τυχοδιώκται μας. Εἶχον κρίνη ὡς πολὺ ἐπικίνδυνον πρᾶγμα μίαν πάλην μέχρις ἐξοντώσεως με τοὺς μανδροσκύλους ἐκείνους, τῶν ὁποίων μόνον τὰ γαυγίσματα τοῖς ἐπρόξενους τρόμον.

Ὅθεν, ἄμα ἔμειναν μόνον, ἐνόμισαν καθῆκόν των νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐ-

καιρίας, καὶ νὰ το κόψουν λάσπη. Ἡνοῖξαν ἀθρόβως τὴν θύραν τοῦ σταύλου καί... ὄρμη.

Ἡ ἀπόφασίς αὐτὴ δὲν ἦτο βέβαια πολὺ ἠρωϊκὴ, ἀλλ' ἦτο τοῦλάχιστον συνετή.

Δυστυχῶς ὁ κροταλισμὸς τῶν μακρῶν ἀλύσεων, τὰς ὁποίας ἔσυρον, ἐῤλκυσαν τοὺς περιέργους εἰς τὰ παράθυρα. Εἶδον δύο θηρία διασχίζοντα τὰς ὁδοὺς τοῦ χωρίου· ἔκραξαν εἰς βοήθειαν καὶ ἐκ τούτου ἐγένετο θόρυβος καὶ ταραχὴ ἀπερίγραπτος. Αἱ θύραι ἐκλείοντο, αἱ γυναῖκες ἐκραύγαζον, τὰ παιδιά ἐκλαίον, τὰ κωδωνοστάσια ἤχουν, τὰ σκυλιὰ ἐγαυγίζον, οἱ ἄνδρες ὠπλίζοντο.

Καὶ ὠπλίσθησαν με ράβδους, με δί-

«Ἡνοῖξαν τὴν θύραν τοῦ σταύλου... καὶ ὄρμη.»

κράνα, με τυφέκια. Ὅλοι δὲ μαζί ἀπῆλθον πρὸς καταδίωξιν τῶν φυγάδων πρὸς τὴν διεύθυνσιν, τὴν ὁποίαν πιθανῶς εἶχον λάβῃ οἱ τελευταῖοι οὗτοι.

Οὕτω διωκόμενοι ἀπὸ κυνηγούς καὶ ἀπὸ σκύλων, ὑπὸ φρικτῆ συναυλίαν φωνῶν, ὕλακῶν καὶ πυροβολισμῶν, ριπτομένων εἰς τὸν ἀέρα, οἱ κατατρομαγμένοι ἡρώες μας ἔτρεξαν πλέον τῆς μῆρας ὄρας, τρέποντες εἰς φυγὴν ἐπὶ τῇ διαβάσει των τὰ πάντα: γεωργούς, ποιμένας, ποιμνία καὶ διασπείροντες τὸν τρόμον ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον.

Τέλος, ἐξηγλημένοι ἐκ τοῦ κόπου, παράλυτοι ἐκ τοῦ φόβου καὶ κινδυνεύοντες νὰ συλληφθῶν, ἐχώθησαν μέσα εἰς ἓνα πυκνότερον καὶ ὑψηλὸν θάμνον, ὁ ὁποῖός τοὺς ἀπέκρυψεν ἐντελῶς.

Δὲν ἦσαν πολλὴν ὥραν ἐκεῖ, μᾶλλον νεκροὶ ἢ ζῶντες, ὅταν ἤκουσαν τοὺς κῶδωνας ὅλων τῶν πέριξ χωρίων ἠχοῦντας μανιωδῶς καὶ διαλαλοῦντας τὸν κίνδυνον, ὁ ὁποῖός ἠπειλεῖ τοὺς κατοίκους.

Φόβος ἐκυρίευσεν ταχέως ὅλην ἐκείνην τὴν περιοχὴν.

Τὰ χωρικά τύμπανα δὲν ἐβράδυναν νάντηξουσιν ὁμοίως καὶ ἡ ἐθνοφυλακὴ ἐκάστου χωρίου, εἰς ἀκτῖνα εἶκοσι λευγῶν, εὐρέθη μετ' ὀλίγον εἰς τὰ ὄπλα, ἂν καὶ δὲν ἐγνώριζε περὶ τίνος πρόκειται. Οὕτω περιπολοῖται ἐθνοφυλακῶν ἐξέπεμφθησαν παντοῦ.

Ἦνε περιττὸν νὰ σας περιγράψω τὸν φόβον ὁ ὁποῖός κατεῖχε τὸν Γιαννάκη

καὶ τὸν Τάκη, χωμένους εἰς τὸ κρυψυγέτον των, ὅταν προπάντων διὰ μέσου τοῦ φυλλώματος τοῦ θάμνου ἐβλεπον διερχομένους πλῆσιον των τοὺς κυνηγούς καὶ τοὺς σκύλους, τούτους γαυγίζοντας, ἐκείνους φωνάζοντας, καὶ ἤκουον μυρίας φωνάς, διασταυρουμένας ἐξ ὅλων τῶν διευθύνσεων:

— «Εἰς, εἰς, ἀπὸ ἐδῶ!»
— «Εἶδατε τὰ θηρία!»
— «Ὁχι!»
— «Λένε πὼς τα εἶδαν ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ δάσος.»

— «Ὁχι, καλέ. Τὰ εἶδαν ἐδῶ εἰς τὸ χωράφι.»

— «Προσοχή!»
— «Τί τρέχει!»
— «Ἐνα πρᾶγμα κουνιέται κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα.»

— «Ποῦ!»
— «Νά, ἐδῶ.»
— «Ἄκουσα τῆς ἀλυσίδες τους.»
— «Αὐτὰ εἶνε!»
— «Βλέπω τὸ κεφάλι τῆς ἄσπρης.»
— «Κι' ἐγὼ τῆς μαύρης.»
— «Ἐμπρός! ἐδῶ εἶνε... σιγὰ... ποῦ θά μας πᾶνε!»

Ἠράγματο ὁ κρότος τῶν ἀλύσεων των τοὺς εἶχε προδώσῃ ἀνεκαλύφθησαν!

Εἰς μάτην ἠθέλησαν νὰ φωνάξουν, νὰ ὀμιλήσουν, νὰ διαμαρτυρηθῶν, νὰ εἰπὼν τί εἶνε. Τὸ φέμωτρον, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἡ ἀρκουδίαια κεφαλὴ των, τοὺς ἠμπόδιζε νὰ κουνισθῶν.

Εἶκοσι τυφέκια συγχρόνως ἐστράφησαν ἐναντίον των. Τετέλεσται... Ἄλλ' ἔξαφνα:

— «Σταθῆτε! Σταθῆτε! ἀνέκραξεν ἰσχυρὰ τις φωνή.»

Καὶ συγχρόνως ἄγνωστος τις ἀσθμαίνων, καταδρωμένος, κατασκονισμένος, ἐρρίφθη μετὰ τοῦ θάμνου καὶ τῶν κυνηγῶν καὶ ἀνόψασε δι' ἰσχυρᾶς χειρὸς τὰ ὄπλα, τὰ ὁποῖα ἠπέλιον τοὺς προστατευομένους του.

Τὸ ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ ἡ ἐπιτακτικὴ χειρονομία τοῦ ἀνδρός τούτου, ἐπεδῆθησαν ἐπὶ τοῦ πλῆθους.

«Πρὸς τί, εἶπε τότε, πρὸς τί νὰ σκοτώσετε τὰ δυστυχῆ αὐτὰ ζῶα; Δὲν εἶνε κακοποιά, εἶπειτα ἔχουν καὶ φέμωτρα. Διατί νὰ καταστρέψετε τὸν πτωχὸν αὐτόν; Ἐξηκολούθησε δεικνύων τὸν Μαρκῆσιον τῆς Γαλλόσσας ὁ ὁποῖός εἶχε καταφάσῃ τὴν ἰδίαν στιγμὴν. Ἄς μὴ τα σκοτώσωμεν. Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τα συλλάβω, καὶ νὰ ταποδώσω εἰς τὸν νόμιμον κύριόν των ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ παλλάξῃ τὸ χωρίον τῆς παρουσίας των καὶ τῆς ἰδιότητός του.»

Τούτο εἰπὼν ὁ ἄγνωστος ἀπεμάκρυνε τὰ κλωνία τοῦ θάμνου καὶ δράξας τὰς ἀλύσεις, αἱ ὁποῖαι ἐκρέμαντο ἀπὸ τὸν λαίμον τῶν δύο θηρίων, τὰ ἔσυρεν ἐκόντα ἄκοντα ἔξω.

Ἐπὶ τῇ θεᾷ των τὸ πλῆθος ἐξεργάγη εἰς ἀνευφημίας, τὰς ὁποίας ὁμοῦ ἀνέκοψε πάλιν ἡ ἐπιδητικὴ χειρονομία τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου.

Οἱ τολμηρότεροι σκύλοι ὤρμησαν τότε κατὰ τοῦ Γιαννάκη καὶ τοῦ Τάκη, ἀλλὰ τοὺς ἐπορφύλαξεν ἀπὸ τοὺς ὄξεις ἐκείνους ὀδόντας ἡ πυκνότης τοῦ δέρματος, τὸ ὁποῖον τοὺς ἐσκέπαζε.

Ὁ ἄγνωστος ἐκεῖνος, ἦτο καὶ πάλιν ὁ Γίγας, τὸν ὁποῖον ἀνεξερευνήτων μυστήριον ἔφερε πάντοτε πρὸ τοῦ Γιαννάκη. Ἄλλ' ὁρῶμεν νὰ ὀμολογήσωμεν ὅτι οὐδέποτε ἡ ἐμφάνισίς του ὑπῆρξε μᾶλλον ἐπικαιρὸς καὶ ἐπωφελῆς.

Ὁ Γίγας παρέδωκε τότε τὰς ἀλύσεις εἰς χεῖρας τοῦ Μαρκῆσιου τῆς Γαλλόσσας, ὁμοῦ δὲ μετὰ τὸ πλῆθος τῶν κυνηγῶν καὶ τῶν σκύλων τοὺς συνώδευσε μέχρι τοῦ σταύλου ἡ τοῦ θεάτρου τοῦ Λεουκίου Ἰππίου, διὰ νὰ τοὺς προφυλάξῃ κατὰ τὴν ἀναχώρησιν των ἡ ὁποία ἐγένετο ἀμέσως.

Ὅταν ὁ θιασὸς εὐρέθη μακρὰν τοῦ κινδυνώδους ἐκείνου μέρους, ὁ Γίγας, ὁ ὁποῖός καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου συνωμίλει ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ Μαρκῆσιου, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ τελευταίου, τοῦ τὴν ἔθλιψε καὶ ἠφανίσθη. Ὅ,τι θὰ ἤδυνάτο τις νὰκούσῃ ἐκ τῆς χαμηλοφώνου συνομιλίας των, ἦτο φράσις τίνος διακεκομμένα, τὰς ὁποίας σὰς μεταδίδο πιστῶς, ἂν καὶ δὲν ἐννοῶ τίποτε:

«Λοιπὸν, μετ' ὀλίγον» εἶπεν ὁ ἓνας.
«Νὰ εἰσθε ἡσυχος» ἀπήντησεν ὁ ἄλλος.

— «Χαίρετε!»
— «Καλὴν ἐντάμωσιν!»
Καὶ ἐχωρίσθησαν.

Ὅταν ὁ Μαρκῆσιος τῆς Γαλλόσσας ἀνῆλθε πάλιν εἰς τὴν ἀμαξάν, «Περίφημα! Περίφημα! ἀνέκραξε!

Μεγάλον καλὸ μᾶς ἐξημέρωσε. Θὰ δώσωμεν μίαν παράστασιν εἰς ἓνα ἀρχοντοσπίτι, ἐξ λεύγας μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ, διὰ λογαριασμὸν τοῦ οἰκοδομητοῦ που εἶχε τὴν ἐορτὴν του. Περίφημα! Δὲν θὰ μας πληρώσουν πλέον με τυρὶ καὶ με ἀυγά, ἀλλὰ με νανολεόνια. Ἄλλὰ πρέπει καὶ μετὰ νὰ το δείξωμε, πρέπει νὰ κάμωμε τὰ καλλίτερα μας γυμνάσια. Ἐμπρός! εἰς κίνησιν ὅλοι, ἄνθρωποι, ζῶα, θηρία, παλαισταί, σχοινοβάται, θαυματοποιοί! Καὶ σὲς, ἀρκουδίττες μου, ἐτοιμασθῆτε! Θὰ σας κάμω ἄλλο πρᾶγμα τῶρα. Θὰ σας μεταμορφώσω εἰς τέρατα νεκρά, διατηρούμενα μέσα σὲ ἀγγεῖα με σπῆρτο. Νὰ ἰδῆτε τί εἶχε νὰ γίνῃ!

— «Διὰ βολῆς! ἐσυλλογίσθησαν οἱ ἡρώες μας, φέροντες ἀκόμη ἐπὶ τῆς ράχους τὰ ὀλέθρια ἐκεῖνα δέρματα ἄρκτου, αὐτὸς ὁ παλῆνθρωπος θὰ μας πεθάνῃ με τὰς ἐπινοήσεις του!

— Ἄλλὰ τώρα δὲν πρόκειται περὶ τούτου, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαρκῆσιος, πρόκειται, πρὸς τὸ παρόν: νὰ κερδίσωμεν τὸν ἐπιούσιόν μας. Νὰ ἐκεῖ ἓνα ἄλλο χωριουδάκι. Θὰ εἰσέλθωμεν. Θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμεν καλλίτερα παρὰ εἰς τὸ ἄλλο! »

Εἰς σιτοβολῶν, τὸν ὁποῖον ἀδειασαν, ἀραδειάσαντες γύρω-γύρω εἰς τοὺς τοίχους τὰ δερμάτια τοῦ σανοῦ, ἐχρησίμευσεν αὐτὴν τὴν φοράν εἰς τὸν Μαρκῆσιον τῆς Γαλλόσσας ὡς θεάτρον. Ἀξιοβήρητος ἀφροσύνη τῆς ὁποίας θὰ ἴδωμεν κατόπιν τὰποτελέσματα.

Ὅταν αἱ προπαρασκευαῖ ἐτελείωσαν, περιήλθον τὸ χωρίον, κατὰ τὸ σῆμα, διὰ νὰ ἀναγγείλουν τὴν παράστασιν τῆς ἐσπέρας. Ἡ μόνη διαφορά ἦτο ὅτι αὐτὴν τὴν φοράν ὁ ἐρευρητικὸς Μαρκῆσιος ἐπέβαλεν εἰς τὸν Τάκη τὸ καταναγκαστικὸν παίξιμον τοῦ κλαρινέττου, ἐν ᾧ εἰς τὸν Γιαννάκη ἀφῆκε τὴν δόξαν τῆς πολυσυνθέτου ἐκείνης μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἄλλοτε εἶχεν ἀναλάβῃ ὁ σύντροφός του: τὴν γρανακῶσαν εἰς τὴν ράχιν, τὸ τρίγωνον εἰς τὸν ἀγκῶνα, τὸ κινεζικὸν καπέλο μετὰ τὰ κουδούνια εἰς τὸ κεφάλι, τὰ κύμβαλα εἰς τὰ γόνατα κτλ.

Μετὰ τὴν περιουδῆσιν αὐτὴν ἐπανήλθον εἰς τὸν σιτοβολῶνα καὶ ἐκάθισαν νὰ φάγουν. Τὸ γεῦμα ἦτο λιτάτατον, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δικαιολογεῖ ἐντελῶς ἡ ἀποτυχία τῆς τελευταίας ἐπιχειρήσεως.

Ὁ Τάκης καὶ ὁ Γιαννάκης ἀπεποιήθησαν τὴν ἰσχυρὴν των μερίδα. Ἡρνήθησαν ὁμοίως καὶ τὸν μεταμεσημέρινον ὕπνον, ἂν καὶ ὅλοι των οἱ σύντροφοι, ἄνθρωποι καὶ ζῶα, ἐκοιμῶντο συνήθως μετὰ τὸ γεῦμα. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ταξιδίου οἱ δύο ἡρώες μας εἶχον καταστρώσῃ, χαμηλοφώνως συνομιλοῦντες, ἓν σχέδιον μεγάλον, τοῦ ὁποίου εἶχον ἀνάγκην τώρα νὰ μελετήσουν τὰς λεπτομερείας. Δι' αὐτὸ δὲν εἶχον ὄρεξιν οὔτε νὰ φάγουν, οὔτε νὰ πίνουν, οὔτε νὰ κοιμηθῶν. Τὸ σχέδιον τοὺς ἀπασχολεῖ πολὺ καὶ πρέπει νὰ ἦτο κάτι τι ἐκτακτὸν τῶ ὄντι!

Ἐν τῶ μεταξύ ἄς ἐπωφεληθῶ τῆς ἀναπαύσεως τοῦ θιάσου, καὶ ἄς σας διηγῶ τὴν περιέργου ἱστορίαν τοῦ Καμπούρη, τοῦ περιφήμου μας Πιλάτσο.

[Ἐπιτελεῖται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΠΟΙΟΥΣ

Ἡ ΕΠΙΒΙΚΙΑ ΤΗΣ ΕΥΤΕΡΠΗΣ

Ἡ Ἀθανασία εἶνε χαριεστάτη κόρη δεκατριῶν ἢ δεκατεσσάρων ἐτῶν. Εἶνε ζωηρά, εὐθυμὸς, εὐφυῆς καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ κύκλου τῶν ὀμηλικῶν τῆς τὸν ὁποῖον παιδρεύει καὶ ζωογονεῖ.

Εἶνε ἀγαθὴ καὶ ὑποχρεωτικὴ, τὰ τετράδιά της, τὰ βιβλία της εἶνε πάντοτε εἰς τὴν διάθεσιν τῶν συμμαθητῶν της. Ἄν καμμία φίλη της χρειασθῇ εἰς ἔκτακτόν τινα περίστασιν μίαν κορδέλαν, ἢ ἄλλο τι, τῆς το προμηθεύει με πολλὴν εὐχαρίστησιν.

Εἰς τὰ παιγνίδια, ἦτο διασκεδαστικὴ καὶ ἐπινοητικὴ. Καὶ κατὰ τὰς μελαγχολικὰς ἡμέρας τῆς βροχῆς αὐτὴ εὗρισκε καιρὸν νὰ κάμῃ καὶ τὰς πλεονεξυθωπὰς μορφὰς πρὸς μειδιάσῃ.

Εἶχε πρὸ πάντων φιλικὴν κλίσιν πρὸς τὴν γελιοποίησησιν, καὶ ὅσας εὗρισκεν εὐκαιρίαν ἀπεμιμῆτο καὶ παρῶδι: ὅ,τι ἤδύνατο χωρὶς νὰ συλλογίζεται ἂν οἱ γελιοποιούμενοι θὰ δυσχεροῦντο.

Ἡ καλλίτερα φίλη τῆς Ἀθανασίας ἦτο ἡ Εὐτέρπη. Ἄν καὶ στεναὶ φίλαι δὲν ἦσαν ὁμοῦ ἐντελῶς ὁμοίαι κατὰ τὸν χαρακτῆρα. Ἡ Εὐτέρπη δὲν ὁμοίαζε καθόλου πρὸς τὴν Ἀθανασίαν. Ἐν πρώτοις ἦτο ἀδυνατὸν κρᾶσεως, ἔπειτα δὲ ἡ τροφὸς τῆς τὴν ἀφῆκε καὶ ἔπεσαν ὅτε ἦτο μικρὰ καὶ ἔθραυσε τὸν πόδα της. Ἐκ τοῦ δυστυχήματος ἐκείνου εἶχε μείνη ἔχνος, καὶ ἡ δυστυχὴς Εὐτέρπη ἐχώλαιεν ὀλίγον. Ἀπέκρυπτεν ὅσον τὸ δυνατόν τὸ ἐλάττωμά της, καὶ ἴσως θὰ ἔμενεν ἀπαράτηρητον ἂν δὲν εἶχεν ἀκράτητον πόθον πρὸς τὸν χορόν ὅταν ἐχόρευε πολὺ ἡ ἀδυνατὸν κνήμη της ἐκούραζετο, καὶ τὸ ἐλάττωμά της ἐφαίνετο τότε πολὺ.

Ἡ Ἀθανασία καὶ ἡ Εὐτέρπη κατόφκουν πλῆσιον καὶ ἐβλέποντο καθ' ἡμέραν. Μία ἄλλη κόρη, ἡ Βασιλικὴ ἦτις κατόφκησε μετὰ τῶν γονείων της εἰς τὸ ἄλλο πάτωμα τῆς οἰκίας τῆς Ἀθανασίας, καὶ ἦτο συμμαθητριά των εἰς τὸ σχολεῖον, συνέδεθη στενῶς μετὰ τὰς δύο φίλας. Βεβαίως αὐταὶ δὲν συνεπάθησαν πρὸς αὐτὴν ἄλλα πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τὴν ἀπομακρύνουν ἀφ' οὗ μαζί ἐπήγγιναν τὸ πρῶτ' εἰς τὸ σχολεῖον, μαζί ἐπέστρεφόν καὶ ἐβλέποντο καθ' ἑκάστην.

Αἱ δύο φίλαι δὲν συνεπάθησαν πρὸς τὴν Βασιλικὴν διὰ τὸν χαρακτῆρα της. Ἦτο φθονερά καὶ ὑποκρίτρια καὶ ἤθελε νὰ ρίψῃ διχόνοιαν μετὰ τῆς Ἀθανασίας καὶ τῆς Εὐτέρπης.

Παρουσιάσθη μία τοιαύτη περίστασις. Ἐν ἀπομεσημέριον τῶν Ἀπόκρειων πολλὰ κοράσια εἶχον συνέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Ἀθανασίας. Ἡ Εὐτέρπη δὲν ἤδυνήθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν διασκεδάσιν ἐκείνην, διότι δυνατὴ κατάρροή την ἐκράτει εἰς τὸ κρεβάτι. Ἄφ' οὗ ἐφα-

γόν διάφορα γλυκύσματα απεράσιαν να χορεύσουν. Μία εκάθησεν εις τὸ πιάνο καὶ ἤρπισε τετράχορος.

Εἰς τὴν τελευταίαν φιοῦρα νὰ μία κόρη προσκοιμήθη ὅτι ἐβγήκε τὸ πόδι της καὶ ἤρπισε νὰ χορεύῃ γωλαίνουσα.

— Σοὺ εἶνε μία αὐτὴ ἡ Λουκία! εἶπον τὰ ἄλλα κοράσια γελῶντα. Ἀπαράλλακτη ἡ Εὐτέρπη!

— Ὄχι, ὄχι, δὲν της ὁμοιάζει, ἀνέκραξεν ἡ Ἀθανασία. Σταθῆτε, ἐγὼ νὰ τὴν κάμω!

Καὶ μετὰ τὴν ἐπιθεξιότητά της ἤρπισε νὰ μιμηταὶ καὶ αὐτὴν τὴν φίλην της τόσον κωμικῶς ὥστε ὁ τετράχορος ἐτελείωσεν ἐν μέσω ἀκρατήτων γελώτων.

Τὰ κοράσια ἀνεχώρησαν. Ἀλλ' ὅτε ἡ Ἀθανασία ἔμεινε μόνη, συνῆλθεν εἰς ἑαυτήν. Τώρα ὅτε ἔπαυσαν οἱ γέλωτες εὗρισκεν ὅτι ἔπταιε πολὺ.

Πῶς ἐλησμόνησε τοιοῦτοτρόπως τὴν ἀγάπην της πρὸς τὴν Εὐτέρπη; Πῶς κατέδῃχθη νὰ γίνῃ γελωτοποιὸς βάρουστῆς φίλης της. Ποσάκις δὲν τὴν εἶχεν ὑπερασπισθῆ ἕως τότε, ὅτε τὰ ἄλλα κοράσια εἰρωνεύοντο τὴν Εὐτέρπη! Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν αὐτὴ τὴν ἐχλεύασε πρὸ τῶν ἄλλων. Μεταχειρίσθη ὄλην τὴν εὐφυϊαν της διὰ νὰ γελοιοποιήσῃ ἐν φυσικὸν ἐλάττωμα, διὰ τὸ ὅποιον δὲν ἔπταιε κατόρθο ἡ δυστυχὴς Εὐτέρπη, ἡ Εὐτέρπη ἡ ὁποία τὴν ἠγάπα τόσον καὶ εἶχε τόσον ἐμπιστοσύνην εἰς αὐτήν!

Πρώτην φορὰν ἡ Ἀθανασία ἀπέτεινε εἰς τὸν ἑαυτὸν της σοβαρὰς μομφάς. Τὸ προσκέφαλόν της, ἐπὶ τοῦ ὅποιου ἡ κεφαλὴ της ἀνεπαύετο συνήθως τόσον ἡσύχως καὶ μειδιδῶσα ἐβράχῃ τὴν νύκτα ἐκείνην ὑπὸ τῶν δακρῶν της. Τέλος κουρασθεῖσα ἀπὸ τὸν κόπον ἀπεκοιμήθη. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ ὕπνος, τὸν ὁποῖον τόσον ἐπόθει, ἦτο πλήρης θλιβερῶν ονειρωτῶν ἐβλεπεν εἰς τὸν ὕπνον της γεμάτην ἀπὸ κοράσια τὴν αἰθουσάν των, τὰ ὅποια ὅλα ἐχώρουν καὶ ἀπεμιμούντο χονδροειδῶς τὴν Εὐτέρπη. Προσεπάθει νὰ τὰς ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο, καὶ ἐβλεπε τὴν Εὐτέρπη νὰ τὴν παρατηρῇ μετὰ δακρυσμῆνους ὀφθαλμούς.

Μόλις ἐξημέρωσεν, ἡ Ἀθανασία ἐνεδύθη βιαστικὰ καὶ ἐζήτησεν ἄδειαν παρὰ τῆς μητρὸς της νὰ ὑπάγῃ νὰ ἐπισκερθεῖ τὴν φίλην της. Ἠλπίζεν ὅτι ἐκείνη δὲν ἤξερεν ἀκόμη τίποτε· θὰ της ἐξωμολογήτῃ τὸ σφάλμα της καὶ θὰ ἐζήτηε συγγνώμην.

Ἡ Εὐτέρπη ἦτο ἀκόμη εἰς τὴν κλίνην. Αἱ δύο φίλαι ἐφιλήθησαν ἐν ἀμυχανία, ἡ δὲ Ἀθανασία αἰσθανομένη τὴν καρδίαν της νὰ ἐξογκοῦται, ἐξερράγη εἰς λυγμούς. Ματαίως προσεπάθησε νὰ ψελλίσῃ λέξεις τινάς, δὲν το κατώρθωσε.

— Τὰ ξεύρω ὅλα! εἶπεν ἡ Εὐτέρπη μετὰ τινὰς στιγμάς.

— Ἀλήθεια! ἀνέκραξεν ἡ Ἀθανασία, ἐναγκαλιζομένη τὴν φίλην της· ξεύρεις πόσον κακὴ ἐφάνηκα;

— Ναι, τὸ ξεύρω.

— Ὁ, πόσον θὰ εἶσαι δυσηρεστημένη μαζί μου! εἶπεν ἡ Ἀθανασία τῆς ὁποίας ἐδιπλασιάσθησαν οἱ λυγμοί.

— Ὄχι, εἶπεν ἡ Εὐτέρπη σύρουσα τὴν κεφαλὴν της Ἀθανασίας εἰς τὸ προσκέφαλον καὶ ὠπεύουσα αὐτὴν μετὰ τὴν χεῖρά της.

— Τί; δὲν θὰ μου κρατήσῃς κάκια; θὰ με συγχωρήσῃς;

— Σ' ἐσυγχώρησα πλέον, εἶπεν ἡ Εὐτέρπη. Πρέπει ὅμως ἂν σου εἰπῶ ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν ἐλυπήθηκα πολὺ.

— Μὰ ποιά σοῦ το εἶπε; . . .

— Ποιά ἄλλη παρὰ ἡ Βασιλική; Ὅταν ἔφυγε τὸ βράδυ ἀπὸ τὸ σπίτι σας ἦλθε ἴσα ἐδῶ. Τὴν εἶχα παρακαλῆσαι νὰ ἔλθῃ νὰ μου διηγηθῆ πῶς διεσεδάσατε. Μοῦ εἶπε τάλλα, μὰ σὰν ἔφθασε εἰς τὸ χορὸ ἔκαμε τάχα πῶς δὲν ἠθελε νὰ εἰπῆ τίποτε, μόνον διὰ νὰ με βάλῃ σὲ μεγαλητέρα περιέργεια, εἶπε.

— Τότε ἔκαμα γένο πολλὸ καλὸ πρᾶγμα. . . .

— Δυστυχῶς εἶνε ἀλήθεια, εἶπεν ἡ Ἀθανασία.

— Κάτι, ἐξηκολούθησεν ἡ Εὐτέρπη, τὸ ὅποιο μετὰ δυσρεστήσε πολὺ.

— Δὲν ἠθελε νὰ εἰπῆ περισσότερα· ἔλεγε μόνον ὅτι αὐτὴ ποτὲ δὲν θὰ ἐγελοιοποιεῖ μίαν φίλην της εἰς τὴν ἀπουσίαν της . . . ἀλλὰ δὲν ἠθελε νὰ καταγγεῖλῃ κανένα.

— Τέλος πάντων ἔλεγε μασσημένα λόγια, μετὰ τοιοῦτον τρόπον ὅμως ὥστε νὰ ἐνοήσω τί συμβαίνει.

— Τότε μ' ἐπίασε κ' ἐμένα ἡ περιέργεια καὶ τὴν ἠρώτησα. Ὁ, τί πόνον που αἰσθάνθηκα!

Δὲν ἠθελε ὅμως νὰ της δεῖξω πόσον ἐλυπήθηκα, ἐπροσποιήθηκα ὅτι ἤμην κουρασμένη. τῆς εἶπα καλὴν νύκτα καὶ τὴν παρεκάλεσα νὰ μ' ἀφήσῃ νὰ κοιμηθῶ.

Ἀμα ἀνεχώρησε μ' ἐπύρηνα τὰ κλαύματα. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σου περιγράψω τὴν λύπην μου. Τί; ἔλεγε, ἡ Ἀθανασία που ἀγαποῦσα τόσον, ἡ καλλιτέρα μου φίλη; Μ' ἐγελοῦσε λοιπὸν ὅταν μοῦ ἔλεγε πῶς μ' ἀγαπᾷ! Καὶ τώρα ποῖαν θὰ ἀγαπᾷ ἀφ' οὗ δὲν θάξω τὴν ἀγάπην της! Ἰσως δὲν κάνω καλά πού σοῦ τα λέγω αὐτά· Ἰσως ἔπρεπε νὰ σ' ἀφήσω νὰ μὴ γνωρίζῃς πόσον μ' ἔκαμες νὰ ὑποφέρω. . . . Ἀλλὰ εἶμαι μονάχη, δὲν ἔχω οὔτε μητέρα, οὔτε ἀδελφῆ, σὲ ποῖον νὰ πῶ τὸν πόνον μου; Πολλὰς ὥρας ἐκλαίει· ἀλλὰ σιγά σιγά ἡσύχασα· ἐνθυμήθηκα πόσον καλὴ ἐφάνηκες πάντα εἰς ἐμένα· Εἰμπορεῖ τὰ γέλια καὶ τὰ χειροκροτήματα νὰ μ' ἐκαμῶ νὰ λησμονήσῃς· εἶχες πάντα διαθέσειν νὰ περιπαίξῃς. Πόσες φορὰς μ' ἔκαμες καὶ μένα νὰ γελάσω. . . καὶ τὸ κάτω κάτω ἴσως νὰ ἔχῃς δι-

καί· ἴσως εἶμαι πραγματικῶς γελοία. Καλλιτέρα θὰ ἦτο νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ τὸ μάθημα καὶ νὰ μὴ δίδω ἀφορμὴ νὰ γελοῦν μαζί μου. Ἡ κακὴ δὲν ἦτο σὺ εἰς αὐτὴν τὴν περίστασι, ἦταν ἡ Βασιλική που ἔκανε τάχα τὴν φίλην καὶ ἔτσι με ἔκανε νὰ λυπηθῶ τόσο! Ἠλπίζε νὰ μάλωσουμε· ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τὸ σκοπὸ της. Ἡμεῖς θὰ εἴμεθα πάντα φίλαι, αἱ Ἀθανασία;

Ἡ Ἀθανασία ἤκουσε τὸν μακρὸν τῶν λόγων στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Εὐτέρπης, τὸ δὲ πρόσωπόν της ἔχουσα κρυμμένον εἰς τὸ προσκέφαλον. Ἡ Εὐτέρπη πολλάκις εἶχε διακόψῃ τὸν λόγον της διὰ νὰ φιλήσῃ τὴν φίλην της καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διότι ἡ Ἀθανασία ἔκλαιεν ἀκαταπαύτως.

Τέλος τὰ δάκρυά της ἔπαυσαν· εἶπε νὰ τὴ φέρουν τὰ βιβλία της καὶ τὰ τετράδιά της καὶ ἔμεινε ὄλην τὴν ἡμέραν μετὰ τὴν φίλην της, ἡ ὁποία ἦτο ἀκόμη κλινήρης.

— Τῆς Βασιλικῆς ποτὲ νὰ μὴ της μιλήσωμεν πλεῖα!

— Ἰσα ἴσα ἄς της μιλοῦμε ὅσο τὴ βλέπωμεν θὰ θυμοῦμεθα τὴν ἀπόφασιν που ἐπήραμε.

Ἡ Βασιλικὴ ὁμως ἐνόησε μετὰ ὀλίγον ὅτι ἦτο περιττὴ, πειροθεῖσα δὲ διότι ἡ κακία της δὲν ἔφερε τὸ ποθοῦμενον ἀποτέλεσμα, διέκοψε τὰς μετὰ τῶν δύο κορασιῶν σχέσεις της. Καὶ πραγματικῶς αἱ δύο φίλαι δὲν ἠσθάνθησαν διόλου τὴν ἔλλειψίν της.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΚΙΝΑΥΝΩΔΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Νορβηγικὴ τὴς οἰκογένεια ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὸν πατέρα, τὸν γέροντα Θωρ Μάγνον, τὴν γυναῖκά του Ἀλφρίδαν, τὴν κόρην του Ἴγκριδ καὶ τοὺς υἱοὺς του Ἐρρικ καὶ Ὀλάφ, κατ'ὸν δὲ εἰς τὴν νῆσον Φάλφεργ, ἧτις εὐρίσκειται εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Νορβηγίας.

Τὸ χωρίον των, τὸ σπουδαιότερον τῆς νήσου ὀνομάζετο Βόργκεν. Ἦτο δὲ σωρὸς μικρῶν ξυλίνων οἰκισκῶν μετὰ χαμηλὴν στέγην, συνηθροισμένων περίξ τῆς ἐκκλησίας, καὶ τῶν ὁποίων τινὲς μάλιστα καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ ὀνομασθῶσιν οἰκίαι. Τὸ κυριώτερον μέρος τῶν οἰκοδομημάτων τούτων ἐφαίνετο ὅτι ἦσαν αἱ καπνοδόχοι· εὗρεται καπνοδόχοι, μάλιστα ὑψοῦμαι ὑπεράνω τῆς στέγης.

Ἡ Νορβηγία εἶνε ψυχρὸς, ψυχρότατος τόπος· ἡ γιῶν σκεπάζει τὸ ἔδαφος ὀλόκληρον μέρος τοῦ ἔτους, καὶ βέβαια, θὰ εἰπῆτε ὅτι αἱ ἐστὶν καὶ αἱ ὑπεράνω αὐτῶν καπνοδόχοι εἶχον σπουδαῖον λόγον ὑπάρξεως.

Ἀλλ' αἱ ἐστὶν καὶ αἱ καπνοδόχοι δὲν

κατεσκευάζοντο ἐκεῖ διὰ νὰ θερμαίνωσι τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ἰδίως διὰ νὰ παρῶσι καπνὸν καὶ θὰ ἴδῃτε τὸ διατεῖ.

Ἡ μεγαλειτέρα βιομηχανία τοῦ τόπου εἶνε ἡ ἀλιεία τῆς μουρούνας καὶ τῆς μαινίδος (ρέγκας) καὶ ἂν διὰ νὰ διατηρήσονται οἱ κάτοικοι τὰς μουρούνας των τὰς ἀλατίζουν, διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ρεγκῶν μεταχειρίζονται τὸ κάπνισμα.

Πολὺ δύσκολος εἶνε ἡ ζωὴ τῶν δυστυχῶν ἀλιεῶν· ἡ ρέγκα δὲν ἐμφανίζεται εἰς τὰ παράλια ἐκεῖνα ὄλον τὸ ἔτος, καὶ ὅταν ἐμφανίζεται πρέπει οἱ ἀλιεῖς νὰ ἐργάζονται ἀδιακόπως.

Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐπιστεύετο ὅτι οἱ ἰχθύς οὗτοι μετῆνάστευον ὅπως αἱ χελιδόνες, καὶ ἐπήγαινον εἰς ἄλλας θαλάσσας ἀπὸ τὰς ὁποίας ἐπέστρεφον· ἀλλ' ἐξηκριθῆ ὅτι αἱ ρέγκαι ὅταν ἐμφανίζονται δὲν ἔρχονται ἀπὸ μακρυῶν θαλάσσας, ἀλλ' ἀναβαίνουν ἀπλῶς ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὠκεανοῦ, εἰς τὸ ὅποιον τὸ βάθος τοικοῖνον ὄλον τὸν ὑπόλοιον καιρὸν τοῦ ἔτους.

Ἀλλοτε εἶχον ἐπινοήσῃ διάφορα παραμῦθια περὶ τῶν ρεγκῶν, ὅτι παραδείγματος χάριν, δὲν ἔπρωγον ἀλλ' ὅτι ἔζων ἀπλῶς μετὰ νερόν. Σᾶς διαβεβαίω ὅτι τρώγων πολὺ καλά καὶ ὅτι ὅπως οἱ περισσότεροι ἰχθύς, τρέφονται, καταβροχθίζοντες μικρότερα ψάρια. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τρώγονται ἀπὸ μεγαλιέτερα ψάρια, πολλάκις δὲ ἀλιεύονται μουροῦναι τῶν ὁποίων ὁ στόμαχος εἶνε γεμάτος ρέγκας.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα αἱ ρέγκαι διατρέχουν τὰς θαλάσσας καθ' ὁμάδας ἀποτελουμένας ἐξ ἑκατομμυρίων. Ἐν πρώτοις ἔχουν ἀναριθμητὰ ὡς εἰκοσι ἢ τριάκοντα χιλιάδας ἑκάστη, ὅπως λέγουσιν οἱ σοφοί. Ἐν συλλογισθῆτε ὅτι ὅλα αὐτὰ τὰ ὡς εἶνε μικρὰ ρέγκαι, θὰ ἐνοήσετε ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἰχθύος δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ ἐξαφανισθῆ ὅσας χιλιάδας καὶ ἂν συλλαμβάνουν οἱ ἀλιεῖς.

Εὐτυχῶς τὰ ὡς ταῦτα δὲν μεταβάλλοντα εἰς ρέγκας· λέγω εὐτυχῶς, διότι θὰ ἦτο ζήτημα ἂν ὁ ὠκεανὸς θὰ ἠδύνατο νὰ τὰς χωρῆσῃ ἢ ἂν δὲν ὑπήρχε κίνδυνος ἐν ᾧ κάμνει τις τὸ λουτρόν του νὰ περικυκλωθῆ ἀπὸ κύματα ρεγκῶν.

Διὰ τὴν ἀλιείαν τῶν ρεγκῶν γίνεται χρῆσις δικτύων, τὰ ὅποια ἐνίοτε ἔχουν μήκος πολλῶν ἑκατοντάδων μέτρων. Τὸ νὰ ρίπτῃ τις τὸ δίκτυον, νὰ τὸ σύρῃ καὶ νὰ φέρῃ τοὺς ἰχθύς εἰς τὸ πλοιάριον ἀπαιτεῖ πολλὴν ἐπιθεξιότητα· ὁ γέρων Μάγνος καὶ οἱ υἱοὶ τοῦ ἦσαν ἐπιθεξιότατοι, διὰ τοῦτο ἡ λέμβος του ἐπέστρεφε πάντοτε γεμάτη.

Ἐπειτα ἤρχιζεν ἡ ἐργασία τῆς Ἀλφρίδας καὶ τῆς θυγατρὸς της. Ἐν πρώτοις ἐξεβάλλον τὰ ἐντόστια τῶν ρεγκῶν, τὰς ἀλατίζουν καὶ τὰς ἐστίβαν εἰς βαρέλια· ἀλλ' ἡ προπαρασκευὰ δὲν περιωρίζετο

ἕως ἐδῶ· μετὰ δύο ἡμέρας ἐξεβάλλον τοὺς ἰχθύς ἐκ τοῦ βαρέλιου, τοὺς ἐπλένον μετὰ γλυκὸ νερὸ καὶ τοὺς ὀρθοποιῶν εἰς λεπτάς ξυλίνων ράβδους. Ἐπειτα ἀνάβαινον εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας, καὶ ἔθετον εἰς τὸ στόμα τῆς καπνοδόχου ἢ μᾶλλον τῶν καπνοδόχων τὰ ραβδία εἰς τὰ ὅποια ἦσαν περασμένοι αἱ ρέγκαι.

Μετὰ τοῦτο ἡ μητὴρ καὶ θυγάτηρ κατέβαινον καὶ ἤναπτον εἰς ἐκάστην καπνοδόχην πυρὰν ὅχι ἀνυψήσουσαν φλόγας ἀλλὰ προξενούσαν πολὺν καπνὸν. Ὁ καπνὸς οὗτος περιέβαλλε τὰς ρέγκας αἱ ὅποια ἦσαν κρεμασμένοι ἐπάνω. Δύο καὶ τρεῖς ἡμέρας διήρκει ἡ ἐργασία αὐτὴ καὶ αἱ ρέγκαι ἀπέκτων ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ τόσον ὥρατον ἐκείνο χρυσοῦν χρωμῆ των, τὸ ὅποιον ἔχουν ὅταν εἶνε πρὸς πώλησιν.

Ἴδου λοιπὸν ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον αἱ καπνοδόχοι τοῦ Βόργκεν παράγουσιν περισσότερον καπνὸν παρὰ θερμότητα. Κατὰ τὸ ἔτος περὶ τοῦ ὁποίου ὀμιλοῦμεν ἡ ἀλιεία ὑπῆρξεν ὀλιγώτερον γόνιμος παρὰ συνήθως. Πλὴν δὲ τούτου καὶ ἄλλο δυστύχημα φρικτῶδες ἐπέπληθε εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Μάγνου· ὁ γέρων πατὴρ ἔθραυσε τὸν βραχίονά του· εἰς πρακτικὸς ἰατρός, διότι τὸ χωρίον δὲν ἔχει χειρουργόν, ὑπεσχέθη ὅτι θὰ τον ἰατρούσῃ, ἀλλ' ἡ ἰατρικὴ ἐβράδυνε πολὺ.

Εἶχον παρέλθῃ ἐξ ἡμῶν ἀφ' ὅτου τὸ δυστύχημα ἐπέπληθε, καὶ ὁ γέρων μόλις ἠδύνατο νὰ κινήσῃ. Πῶς νὰ βοηθῆ τοὺς υἱοὺς του νὰ ρίψουν τὰ δίκτυα; ἡ ἰδέα ὅτι ἦτο ἀχρηστος ἐδιπλασίαζε τὸν πόνον του. Ματαίως ἡ σύζυγός του Ἀλφρίδα προσεπάθει νὰ τον παρηγορήσῃ, ματαίως ἡ Ἴγκριδ ἐφαίνετο ἀμέριστος δῆθεν καὶ ἐχαμογέλα. Ὁ γέρων ἦτο περίλυπος. Πραγματικῶς ἡ ἀλιευτικὴ περίοδος ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ ἐργασθῆ καὶ χωρὶς νὰ ἰατρευθῆ ὁ βραχίον του.

— Καὶ σὰν γένο καλά, ἔλεγε περίλυπος, θὰνε πλεῖα ἀργά· τὰ ψάρια θὰ ἔχουν φύγη.

Δὲν ἠπατάτο συλλογίζομενος ὅτι ἡ σύζυγός του καὶ τὰ τέκνα του ἦσαν πολὺ ἀνήσυχτοι κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιφανείας τῶν ἰχθύων οἱ ἀλιεῖς κερδίζουν χρήματα διὰ τὰ ὑπόλοιον τοῦ ἔτους ὅσοι δὲν ἐπωφελήθησαν τὴν περίστασιν περιπίπτουν εἰς ἐνδειαν καὶ δυστυχίαν.

— Ὀλάφ, λέγει μίαν ἡμέραν ὁ Ἐρρικ εἰς τὸν ἀδελφόν του, πρέπει νὰ λάθωμεν μίαν ἀπόφασιν. Φέτος δὲν ἦλθαν ρέγκες ἐς τὸ ἀκρογιάλι μας· δὲν θάτανε τόσο τὸ καλὸν ἂν δὲν ἔσπαζε ὁ πατέρας τὸ χεῖρ· πάλι θὰ στέλνωμε κάμποσα βαρέλια εἰς τὸ Βόργκεν θὰ τα οἰκονομούσωμε ὅπως ὅπως. Μὰ τώρα συλλογίζομαι τί θ' ἀπογίνωμε.

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ συλλογίζομαι, εἶπεν ὁ Ὀλάφ.

— Ἐγὼ ἐνα σχέδιο, εἶπεν ὁ μεγαλιέτερος ἀδελφός.

— Σχέδιο;

— Ναι· λέγουσιν πῶς ἔπασαν πολλὰς ρέγκας πλεῖο κάτω, εἰς τὸ Ἀμβιάρεν· γι' αὐτὸ λέν πῶς δὲν ἐφάνησαν ἐφέτος εἰς ἐμάς.

— Εἰμπορεῖ. Λοιπὸν;

— Λοιπὸν λέγω νὰ πᾶμε ἐκεῖ πέρα νὰ ρίξωμε τὰ δίκτυα μας.

— Εἶνε πολὺ μακρὰ! εἶπεν ὁ Ὀλάφ· χρειάζεται μιὰς ἡμέρας ταξίδι ἀπὸ ἐδῶ ὡς ἐκεῖ.

— Τί μας μέλει· φθάνει νὰ πετύχωμε.

— Καὶ τί θὰ τα κάμωμε τὰ ψάρια; θὰ τα φέρωμε ἐδῶ;

— Ὄχι δᾷ· θὰ τα πωλήσωμε ἐκεῖ εἰς τοὺς ἐμπόρους τοῦ Βόργκεν, ποῦ πηγαίνουν καὶ τ' ἀγοράζουν ἀπὸ τοὺς ψαράδες.

— Ἡ ἰδέα σου δὲν εἶνε ἀσχημὴ ἄς τὴν πούμε τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας.

— Μάλιστα· γὰρ νὰ μας ἐμποδίσουν! Ὄχι, αὐτὸ τὸ σχέδιο πρέπει νὰ το κάμωμε χωρὶς νὰ ζητήσωμε τὴν γνώμην κανενός.

— Μὰ . . .

Ὁ Ἐρρικ ἐξηκολούθησε μετὰ μεγαλιέτερον ἐπιμονήν.

— Συλλογίσου τί γὰρὰ θὰ νοιώσῃ ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, ἡ Ἴγκριδ σὰν μᾶς ἴδουσιν νὰ γυρίσωμε μετὰ μιᾶ σακκοῦλα γεμάτη· καὶ θὰ ἔχουν ὅλα τους, καὶ δὲν θὰ τους λείπη τίποτε. . .

— Δὲν θὰ τους το πούμε λοιπὸν;

— Ὄχι· θὰ φύγωμε ὅπως φεύγομε κάθε ἡμέρα εἰς τὸ ψάρεμα· μόνο που θὰ πάρωμε περισσότερες προμήθειες μαζί μας καὶ δὲν θὰ γυρίσωμε τὸ βράδυ.

— Ὁ ἄνησυχῆσεν ὁμως . . .

— Μπᾶ! Αὐτὸ δὲν εἶνε πρώτη φορά που θὰ γίνῃ εἰς τὸ ἐπάγγελμά μας· ξεκινηθῶ κανεὶς μετὰ γαλήνη ἀπὸ τὸ λιμάνι· ἐξαφνα πιάνει ἀέρας, καὶ τον πηγαίνει μακρὰ, καὶ δύο τρεῖς ἡμέρας, μιᾶ ἐβδομάδα δὲν φαίνεται.

— Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μητέρα καὶ ἡ ἀδελφὴ κλαίει. . . .

— Ἄν τα συλλογίζονταν κανεὶς αὐτά, τίποτε δὲν θὰ γινότανε. — Ἐπὶ τέλους θέλεις νάρθῃς ἢ ὄχι;

[Ἐπειτα τὸ τέλος]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Αἱ Τριάγμοι Βασιλοπούλαί

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 253]

Μετὰ ὀλίγας ἡμέρας ὁ Ναυτίλος ἦτο ἐτοιμος καὶ ἀνευ ἀναβολῆς καθειλόθη εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐπιβιβάσθησαν καὶ οἱ τρεῖς καὶ κατὰ πρότασιν τοῦ βασιλοπαῖδος διηύθυναν αὐτὸ πρὸς τὸ μέρος τῆς παραλίας ὅπου ἐκαίνοις εἶχεν ἐμπήξῃ τὸν πάσσαλον, διὰ νὰ εὗρωσιν ἀκριβῶς τὴν δι-

εύθυνον τῆς νήσου τῶν τριδύμων ἀδελφῶν. Ὁ ἥλιος τὴν ὥραν ἐκείνην κατήρχετο πρὸς τὸν ὀρίζοντα, οἱ δὲ κατάχρυσοι θόλοι ἐξεῖχον τῶν κυανῶν κυμάτων.

Τότε ὁ θαυροχαρὴς βασιλόπαις, ὅστις σημειώτεον ὅτι εἶχε πλέον λησμονήσῃ νὰ δακρύσῃ ἀπαξ κὰν ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν ἤρχισε ἡ ναυπήγησις τοῦ Ναυτίλου, ἠδὲ χαρίστησεν ἐνθέρωμας τὸν εὐέλπιν ξυλουργὸν καὶ τὸν νεαρὸν μηχανικὸν διὰ τὴν εὐγενῆ αὐτῶν συμπεριεγίνετο. Ἐπὶ ὑποσχετοὶς δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἰκάνοδον ἐκ τῆς νήσου θά τους ἀναμειψῇ γενναίως, τοὺς παρεκάλεσε νὰ ἀποδισθῶσιν. Ἀλλ' αὐτοὶ ἐδήλωσαν ῥητῶς ὅτι δὲν ἐνόουν νὰ τον ἀφήσωσι νὰ ἀποπλεύσῃ μόνος.

— Δὲν πιστεύω νὰ το λές μετὰ τὰ σωστά σου, εὐγενέστατε, εἶπεν ὁ Εὐέλπις.

— Καὶ νομίζετε, κύριε, εἶπεν ὁ νεαρὸς μηχανικός, νομίζετε ὅτι ἡμεῖς ἐργαζόμεθα μόνον πρὸς χάριν σας; Σὰς ἐδεχόμεθα νὰ μεταφέρετε σπινδιᾶς καὶ νὰ βράζετε τὴν πίσσαν, διὰ νὰ φανίεταί ὅτι ἐργάζεσθε καὶ σεῖς καὶ δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα τώρα συναινούμεν νὰ σας παραλάβωμεν, ἐὰν θέλετε, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ προσπαθήσετε νὰ φανήτε χρήσιμος. Λοιπὸν ἐὰν το λέγῃ ἡ καρδιά σας, ἐμπρός, λάβετε τὴν μίαν κώπην, ὁ Εὐέλπις θὰ λάβῃ τὴν ἄλλην καὶ ἐγὼ θὰ ἀναλάβω τὸ πηδάλιον.

Ὁ βασιλόπαις ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ, ἀγανακτῶν ἐνδομύχως διότι ἐδίδεπεν ἑαυτὸν τεταπεινωμένον καὶ ἐξημελιωμένον.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὁ Ναυτίλος ἐπλεε κατ' εὐχὴν, κυβερνώμενος ὑπὸ τῆς δεξιωτάτης χειρὸς τοῦ νεαρῶν μηχανικοῦ, καὶ εἰσδύων μεταξύ τῶν σκοπέλων, ὧν αἱ κατάμαυροι κορυφαὶ ἀνεκύπτον τῆδε κάκεισε ἀφροστεφεῖς.

Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ τὰ πράγματα μετεδλήθησαν, τὴν νηγεμίαν διαδέχεται σφοδρὰ τρικυμία καὶ ὁ Ναυτίλος παρεκκλίει τῆς εὐθείας γραμμῆς, περιτρέφεται ὡς ἵππος ἰπποδρομίου, καὶ ἀντὶ νὰ προχωρῆ, χωρεῖ πρὸς τὰ ὀπίσω.

Τί συνέβη;

Ἡ μάγισσα ἀψηλολημένη οὕσα δὲν εἶχε παρατηρήσῃ κατ' ἀρχὰς ὅτι τὸ νεότευκτον πλοῖον εἶχεν ἐκπλεύσῃ πρὸς τὴν νήσον. Εὐθύς δὲ ὡς ἐνόησε τὸ πρᾶγμα, ἐπευσε ἄρτομας τρέχουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν κυμάτων. Προσεκλήσε πάραυτα περὶ ἑαυτὴν τὰ πνεύματα τῶν ὑδάτων καὶ τὰς νείδας καὶ τοὺς τρίτωνες τοὺς κριοκυβάντας τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης. Τούτων δὲ τὰ μὲν ἔπνεον εἰς τὰ ἰστικά τοῦ Νηυτίλου, τὰ δὲ ὄθουν αὐτὸν ὑποκάτωθεν. Μάτην ὁ νεαρὸς πηδαλιούχος προσπάθει νὰ τον συγχρήσῃ ἐν τῇ εὐθείᾳ γραμμῇ. Ἡ δὲ κακνερπυγῆς μάγισσα ἐτέρπετο βλέπουσα τὴν ἀγωνίαν καὶ τὰς ματαίας προσπάθειαις τῶν τριῶν

κινδυνευόντων, αὐτὴ ἐτέρπετο καὶ ἐκαίνοι ἠγανακτοῦν. Καὶ οἱ κατάχρυσοι θόλοι ἐξηφανίζοντο κατὰ μικρὸν καλυπτόμενοι ὑπὸ τοῦ ἐπερχομένου σκότους τῆς νυκτὸς.

« Αὐτὸς μὰ τὸ ναί, δὲν ἤξεύρει τί του γίνεται, διανοεῖτο ὁ βασιλόπαις βλέπων τὰς ματαίας προσπάθειαις τοῦ νεαροῦ πηδαλιούχου. Εἶνε μαρτύριον νὰ ἐξαρτᾶται ἡ ζωὴ σου ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ οὐτοῦ ἀμαθοῦς! Ὅλα μαρ ῥίψη κατὰ τῶν βράχων, θὰ κατασυντριφῇ τὸ σκάφος μας. Ἐὰν ἐγὼ μόνος ἐπέβαινον τοῦ Ναυτίλου, τὸ πρᾶγμα δὲν ἤθελε κατανήσῃ εἰς τὸ ἕλκεϊνον τοῦτο σημεῖον».

Ὁ νεαρὸς πηδαλιούχος βλέπων τὴν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου τοῦ βασιλόπαιδος ἐνόησε τί διανοεῖτο καὶ τον παρεκάλεσε νὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸ πηδάλιον. Μετὰ χαρᾶς ὁ βασιλόπαις παραιτᾶ τὴν κώπην καὶ σπεύδει εἰς τὸ πηδάλιον ἄλλα μάτην ἀγωνίζεται νὰ ἐπανεφέρῃ τὸ σκάφος εἰς τὴν εὐθεῖαν γραμμὴν. Τὸν βασιλόπαιδα διαδέχεται ὁ Εὐέλπις, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀποτυγχάνει. Τότε καὶ οἱ τρεῖς ἐνόησαν ὅτι μάτην ἀγωνίζονται. Ἀφήθησαν λοιπὸν νὰ παρασυρθῶσιν ὑπὸ τοῦ Ναυτίλου ὡς ὁ ἰππευδὸς ὁ πεισθεὶς ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ διευθύνῃ τὸν ἀτίθασον ἵππον του.

Ἀναμειβόμενος τὸ σκάφος τοῦτο, ναυπηγηθὲν κατὰ τρόπον ἰδιαιτέρων, εἶχε καὶ ἰδιότητος ὄλως ἰδιαιτέρας. Ἀμα οἱ τρεῖς θαλασσοπόροι παραιτήσαντες τὴν ἐργασίαν των ἐσταύρωσαν τὰς χεῖρας, καὶ ὁ Ναυτίλος ὡς ἵππος αἰσθανόμενος τὰς ἡνίας ἐπὶ τοῦ τραχήλου του καὶ θέλων νὰ δικαιοῦσθαι τὴν πεποίθησιν τοῦ κυρίου του, ὁ Ναυτίλος ἀρ' οὐ ἐδιότασεν ἐπ' ὀλίγον, ὡς πτηνὸν ὅπερ θέλει νὰ ἴδῃ πόθεν πνέει ὁ ἀνεμος, περιστρέφῃ ἀπαξ καὶ παρὸθεν εἰσεδύσεν εἰς στενὸν τινα πόρον ἀναπηδῶν δὲ μεταξύ τῶν κυμάτων ἐπλεε πρὸς τὴν ἀπέχουσαν νήσον, εἰς ἣν ὁ δῶν ἥλιος ἀπέστελλε τὰς ὑστάτας αὐτοῦ ἀκτίνας.

Μετ' ὀλίγον τὸ σκάφος ἦτο βαθύ, ἀλλὰ τὸ σκάφος ἐξηκολούθησε τρέχον μεταξύ τῶν σκοπέλων, ὡς ἐὰν χεῖρ ἀόρατος ὠδήγῃ αὐτό. Καὶ ἀληθῶς ἡ χεῖρ τῆς μάγισσας διηύθυνεν αὐτό.

Οἱ τρεῖς ἐπιβάται ἐθεώρουν τὸν πλοῦν τοῦτον κινδυνώδη σφόδρα, ἀλλὰ καὶ τί ἠδύνατο νὰ πράξωσιν, ἀρ' οὐ μάλιστα εἶχεν ἤδη δοκιμάσῃ τὸ ἀνεπαρκὲς τῶν δυναμειῶν των καὶ τὸ ἀνωφελὲς τῶν προσπαθειῶν των. Ἀλλῶς τε οἱ φόβοι καὶ ἡ ἀγωνία δὲν παρετάθη πολὺ, διότι περὶ τὸ μεσονύκτιον ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην ἰδόντες τοὺς περιπεσθέντας ὁλοῦς οὐχὲ ἐπιχρύσους ἦδη, ἀλλ' ἐπαργύρους ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τῆς σεληνῆς.

Μετ' ὀλίγον προσωμίσησαν εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς νήσου καὶ ἀπεδιδάσθησαν χαίροντες διὰ τὴν ἐκβάσιν τοῦ διάπλου ὅστις ἐν ἀρχῇ ὑπέρχε τοσοῦτον δυσάρεστος.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ ὥρα δὲν ἦτο κατὰλληλος νὰ μεταδῶσιν εἰς τὰ ἀνάκτορα ἀπαφάσιον νὰ διαθέσωσι τὸ ὑπόλοιπον τῆς νυκτὸς εἰς τὸν ὕπνον. « Αὐρίον πλέον πηγαίνομεν νὰ προσφέρωμεν τὸ σέβας μας πρὸς τὰς βασιλοπούλας, εἶπεν ὁ νεαρὸς μηχανικός. — Δὲν το ἐπιτρέπει ἡ ταπεινὴ κοινωνικὴ σας τάξις νὰ ἐμφανισθῆτε σὲς εἶπεν ὁ βασιλόπαις. Θὰ εἰσελθῶ ἐγὼ μόνον καὶ σεῖς θὰ με περιμένετε ἔξω εἰς τὴν θύραν.

— Διόλου δὲν ἔχομεν σκοπὸν νὰ περιμένωμεν ἔξω, κύριέ μου, ὑπέλαβε ὁ Εὐέλπις, θὰ πάμε καὶ οἱ τρεῖς μαζίς τὸ παλάτι.

— Δὲν θὰ μας βλάψῃ ὑποθέτω, ἐὰν γνωρίσωμεν καὶ ἡμεῖς τὰς τρεῖς ἀδελφάς, προσέθεκεν ὁ νεαρὸς μηχανικός. Ὁ θαυροχαρὴς βασιλόπαις ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς δικαίας παρατηρήσεις των ἐκρίνε ἐυλόγωτερον νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπὶ τῆς ἄμμου. Καὶ ἐπραξε κάλλιστα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐκοιμᾶτο ὕπνον βαθύτατον. Τὸν ἐμιμήθησαν καὶ οἱ ἑταῖροι.

[Ἐπεται συνέχεια] **Π. Ι. Ϛ**
(Πηγήφορος)
Π. Ι. Ϛ

ΧΩΡΙΣ ΚΕΦΑΛΙ

Ἡμέραν τινὰ ἡ μικρὰ Ἀγλαΐα πηγαίνουσα εἰς τὸ σχολεῖον εἶδε μικρὸν κοράσιον πέντε ἐτῶν περίπου, τὸ ὅποιν ἐκάθητο ἐμπρὸς εἰς μικροσπίτον καὶ ἐκράτει εἰς τὴν ἀγκάλην του μίαν κούκλαν.

Καθὼς ἐπλησίασεν εἶδεν ὅτι ἡ κούκλα ἦτο χωρὶς κεφάλι, ὅτι τῆς ἔλειπεν εἰς βραχιῶν καὶ ὅτι τὸ φόρεμά της ἦτο παλαιὸν καὶ ξεσχιζμένον.

Τοῦτο ὁμῶς δὲν ἐμπόδιζε τὴν μικρὰν κόρην νὰ σφιγγῇ τὴν κούκλαν εἰς τὴν καρδίαν της, νὰ τὴν φιλή καὶ νὰ συνομιλῇ μαζί της ὡπως αἱ μητέρες πρὸς τὰ παιδάκια των.

Ἡ Ἀγλαΐα ἐστάθη καὶ ἤρχισε νὰ γελᾷ.

— Χωρὶς ἄλλο πολὺ θ' ἀγαπᾶς τὴν κούκλας ἀφ' οὐ παίζεις μετὰ μὴ κούκλας τὸσον ἄσχημη.

Τὸ κοράσιον ἐκύτταξε τὴν Ἀγλαΐαν, ἔπειτα τὸ ἐπίασαν τὰ κλαύματα καὶ ἐφώγον ἐντὸς τῆς οἰκίας.

Ἡ Ἀγλαΐα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον της, λυπημένη διὰ τοὺς λόγους τοὺς ὁποίους εἶπε.

Ἀδικοκῶως αὐτοὺς καὶ μόνους ἐσυλλογιζέτο. Ὅτε ἐπέστρεψε τὴν μεσημβρινὸν τὸ ὅποιν ἐπὶ πάλιν παιγνίδια, ἠγόρασεν ἀπὸ τὸ ἰδικὸν της βαλάντιον μίαν κεφαλὴν κούκλας μετὰ ὠραία γαλανὰ μάτια καὶ μακρὰ μαλλία.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Δι' ὁμοίους ἀπέλλονται μέχρι 15 Ἰανουαρίου)

739. **Συλλαβόγρυφος.**
Συγκείμαι ἀπὸ πέντε μέρη ὧν τὸ πρῶτον μου [στοιχεῖον.
Μὲ τὸ ἄλλα ἀντιλέγει, εἶνε ἐν ἐκ τῶν μορίων. Τὰ δύο ἄλλα, γράμματα, ὡς καὶ τὸ τελευταῖον. Τὸ σύνολον τὰ ὕψιστα ἐξ ἄλων τῶν ὀρέων.

740. **ΑΞΙΩΓΡΑΦΟΣ.**
Εἰς σύνδεσμος χωρὶς οὐρᾶ κ' ἕνα νησὶ ἀνούμενα, Παράγουν ἕνα ποταμὸν εἰς τὰ καλά καθούμενα.

741. **Στοιχειόγρυφος.**
Ἐχὼ ὑγρὴν τὴν φύσιν, ἀνέρχομαι ἐς τὰ ὕψη, Νόσους γεννῶ ἀνίσως τὸ ἡμῖσι μου λείψῃ.

742. **Στοιχειόγρυφος.**
Λευκὴν ἀγέλην ἴδητο εἰς χλοερὰ πεδία πατοῦσαν με τοὺς πόδας της τοὺς κρινούς καὶ [τὰ ἴα.

743. **Ἀναγραμματομέτρος.**
Ἐίμαι πόλις τις ἀρχαία Ἴσχυρὰ καὶ ῥωμαλεὰ. Ἐὰν νὰ ἀναγράμματασις ὅσα ἴδης, καὶ διὰ πορτῆρας ἀνθρώπων νὰ διωρθῶν με κλωστή καὶ με βελόνη.

744. **Ἄεθγμα.**
Ἐὶ τῆς Διαπλάσεος μας δεξιὰ τῶν γρίφων λυταί, νὰ μαντεύεστε ἔλθετε καὶ ἐμεῖ, ἂν εἰμπορῆτε. Πράγματα πολλὰ δὲν ἔχω καὶ πολλὴν ὑπάρχει.

745. **Ῥόμβος.**
Τὰ δύο μου τὰ ἄκρα τα διδοί ὁ μικρὸς εἰς λόφος δὲ τῆς Ῥώμης μου γίνεται σταυρὸς. Θεὸς τὸ δευτέρον μου εἰς τὴν μυθολογίαν. Τὸ τρίτον ἀπαντᾷ εἰς ταραχὰς καὶ θίνας. Τὸ τέταρτον εἰς τοὺς ἰσθμοὺς εὐρίσεως ἢ εὐκολίαν. Τὸ ἕκτον μου ἐὰν ζητῆς, ὧ! βρῖθει ἐνταῦς Ἀθῆνας. Τὰ ἴσα με τὸ ἔβδομον πολὺ εὐχαριστοῦνται. Συνήθως μετὰ τὸ ὄρθρον οἱ Ῥόμβοι περατοῦνται.

746. **Κλιμακωτόν.**
+ + + + Ναντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γράμματα ὡς ἐστὶν ὡστε εἰς μὲν τὸ + + + + δεξιὸν σκέλος νὰ ἀναγιγνώσκεται τὸ + + + + ὄνομα πόλεως τῆς Ἑλλάδος, εἰς δὲ + + + + τὸ ἀριστερὸν ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ, + + + + εἰς τὴν κατωτάτην βαθμίδα ζῶων + + + + τετραπόδον εἰς τὴν μεσαίαν ἐπιπέρισμα καὶ εἰς τὴν ἀνωτάτην μουσικὸν ὄργανον.

747. **Πρόβλημα.**
Ἐχὼν τις ἑκατὸν χιλιάδας δραχμὰς διαθέτει μέρος αὐτῶν εἰς ἀγορὰν κτήματος, τὸ τρίτον τοῦ υπολοίπου τοῖζει πρὸς 4 ο/ο καὶ τὰ λοιπὰ δύο τρίτα πρὸς 3 ο/ο ἐκ τῶν οὗτω δὲ τοκισθέντων ἀπολαμβάνει κατ' ἔτος δύο χιλιάδας δραχμῶν. Ποία ἡ τιμὴ τοῦ κτήματος καὶ ποία τὰ τοκισθέντα ποσά;

748. **Ἀπροσδοκῆτον.**
Τυφλὸς ἐξελέθη ἐν βαθυτάτῳ σκότει τῆς νυκτὸς ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ φάνον. Πρὸς τί θὰ σου χρησιμεύσῃ ὁ φάνος;

749-751. **Μεταμορφώσεις.**
1. Ἡ γάτα διὰ 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὄνος. 2. Ὁ λόγος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ ὄνος. 3. Ὁ κόπος διὰ 4 μεταμορφ. νὰ γίνῃ πόνος.

752—754. Κεχωρμένα δνόματα καρποφόρων δένδρων

1. Οἱ ἄναγροι ἀνήκουσιν εἰς τὰ περιττοδὰ-κυλά ζῦα. 2. Ὀλίγοι εἰσὶ κύριοι τῶν παθῶν των. 3. Τὸ κέραι ὡσπερ ὄπλον μεταχειρίζεται ὁ ρινόκερος.

755-759. **Μαγικὸν γράμμα.**
Τῇ προσθήκῃ δύο γραμμάτων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, σχηματῖσον ἄλλας τόσας λέξεις :

660. **Ἀπρόσδοκῆτον.**
Δύο ἐκ τῶν ἀρωματῶν, δύο ἐκ τῶν ἀστερισμῶν, δύο κὼλοποι κ' ἕνα ὄρος κ' ἕνας ἐκ τῶν ποταμῶν ἀπρόσδοκῆτα ἤρωσ ἀφεύκτως θὰ μας δώσουν. ἂν τ' ἀρχικὰ των γράμματα κατὰ σειράν ἐνάσουν. 661. **Συλλαβικὴ ἀπρόσταξις.**

Δι' ἑλκικὰ συλλαβὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα πρωτεύουσας Ἑυρωπαϊκοῦ κράτους.

662. **Τριπλῆ ἀπρόσταξις.**
Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσιν ὄνομα θεᾶς, τὰ μεσαῖα ὄνομα ἀρχαίας πόλεως τῆς Ἀσίας καὶ τὰ τελικὰ ὄνομα πτηνοῦ.

663. **Ἑλλητισοῦμφωνον.**
ο-οο-ο-αυσο-η-αα-αυιο ο-οο-ιωσο-υασε-εγίω.

664. **Φωνηεντόλπτον.**
πς-σφρτ-λκκν-λλ-πφρ-δς-μτ.

665. **ΛΥΣΕΙΣ**
τῶν πνευματικῶν ἀσκησέων τῆς 3 Σεπτεμβρίου 1. ἔ.

610. Πολιὸς (πολύ, ὡς). — 611. Θῆρα, γή-ρα. — 612. Κράτος, ἕρος. — 613. Τὸ ἐν συσκευαί ἀπὸ δύο γράμματα, τὸ δύο ἀπὸ τρία, τὸ τρία ἀπὸ τέσσαρα, —

614. Κ Ε Υ Ο Π Α Ν Ο Ν Ο Σ Κ Μ Ι Θ Α Ν Α Τ Ο Σ Ε Υ Τ Ε Ρ Η Η Ν Ο Τ Ο Σ Γ Ν Ρ Σ Ο Σ Ρ Η Π Σ Α Ψ Ν

616. Ὁ ἀριθμὸς 182. — 617. Τὸ γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως τῶν Παίδων εἶνε τώρα εἰς τὴν ὄδον Ἀἰόλου, ἀριθ. 119, ἀπέναντι τοῦ ναοῦ τῆς Χρυσοσπηλαιώτισσης. — 618. Ὁ ταυρὸς. — 619. Ὅταν γίνῃ ἠθοποιὰ. — 620-621. 1, Ἴος, Ἴος, ἴος, Ἰσός, κισός. 2, Δύπη, λύτης, λύπαις, λύρας, λύρα, αὔρα, ἀρα, ἀρά, γαρά. — 622-624. 1, Ἀθῶν, 2, Τρυγῶν. 3, Κόκκυξ. — 625-631. Τῇ προσθήκῃ τῆς συλλαβῆς μα σχηματίζονται αἱ ἑξῆς λέξεις : ἀ-γαλμα, κόσμημα, κίνημα, μαγία, σῶματα, κά-ματος, ἐκτρομα. — 632. ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ, ΜΑ-ΚΕΑΘΙΑ (1, ΑΔΡΩΝ, 2, ΓΛΥΑΣ, 3, ΗΝΟΥ-ΣΤΡΩΝ, 4, ΣΟΥΔΑΝ, 5, ΙΑΗ, 6, ΛΕΥΓΗΡ, 7, ΔΚΡΙΤΑΣ, 8, ΟΑΪΣ, 9, ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ. — 633. ΛΕΒΑΛΕΙΑ, ΧΕΡΩΝΕΙΑ, ΔΙΣΤΟΜΟΝ (1, ΑΧΑΝΗΣ, 4, ΪΕΡΩΝ, 3, ΕΡΗΜΟΣ, 4, ΔΩΡΟ-ΔΟΚΙΑ, 5, ΑΝΑΤΟΛΗ, 6, ΒΕΡΣΑΛΙΑ, 7, ΕΠΙ-ΤΗΡΙΟΝ, 8, ΛΑΔΑΝΟΝ). — 634. Τῶν φρονιμῶν τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσων μαγερεύουν. — 635. Τῇ ἀχαριστίᾳ ἔπεται ἡ ἀνασχυντία. — 636. Ταῖς ἠδοναῖς ἔπονται λύπαι καὶ πόνοι.

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΜΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΥΤΗΣ

Ο Αγροτικός Οικίδκος υπό Σοφίας Δήμου μεταφρασθείς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοΐδα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριεστάτου καὶ ἠθικώτατου διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Βαΐτῶν Ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δήμου μεταφρασθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἥθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδետον. δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μέην-Ρίδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις Ἀρ. Π. Κουρτίδου, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδետον. δρ. 1,75

Τὸ ὄμμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωοῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσέβιου ὑπὸ Ἀρ.

Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπαγωγώτατον καὶ διδακτικὸν διήγημα Ἄδետον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακουζηνῶ. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδետος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Δουίτης Μ. Ἀλκώτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδους καὶ τῶν ἐπτά ἐξαδελφῶν τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον. δρ. 3,50

Παιδικὸι Διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Σειραὶ δύο, ἥτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐπι-

τροπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδետος δρ. δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδόπουλου. Τρία τομίδια, ἃν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διακύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μάλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδետον ἕκαστον τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ Πυρεσιπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμου ἐξελληνισθεῖς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδետον δρ. 3,50

Ὁ Φῶτις ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτσίδου ἐπικολυρικὸν ποίημα, ἐκ τῆς οὐδ' ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνόπαιδος μετὰ ὡραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἠθῶν καὶ χαρακτῆρων. Ἄδետον. δρ. 1

ΕΚΤΑΚΤΟΣ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΚΑΤΑΠΑΗΚΤΙΚΗΣ ΕΥΘΗΝΙΑΣ

19 τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» — 2,000 εἰκόνες — ἀντὶ δρ. 47,50 : μόνον δρ. 19

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» σχηματίσασα πλήρως σειράς τῶν ἤδη ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοὺς πλεονάζοντας τόμους εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθηνῆς, ἥτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἕκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἑξῆς 19 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 8ος, 9ος, 11ος, 12ος, 14ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20ος, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἕκαστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειράς ἐξαιρούμενοι πέντε τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηνηλημένοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου καὶ 13ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἕκαστον, τοῦ 10ου δρ. 4, καὶ τοῦ 2ου δρ. 10.

Καὶ ἐκ τῶν 19 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βεβηληδὸν ἐξαντλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὡστε οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφεληθῶσι τῆς ευκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀναβάλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν», κοστῆται δι' 100 ἔως 130 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτός τῆς ἄλλης ποικίλης ἐξέως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, ἐμπεριέχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κύριος τῆς αἰθολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβευσιν αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἀνοικτόκαρδος, ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σωματοφύλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρωας, ἐν τῷ 10ῳ. — Ἡ Κόρη τοῦ Γεροθωμά, ἐν τῷ 11ῳ. — Ὁ Ἰωάννης Καστέρας, ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράδιον, ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διετεῖς διακοπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ 18ῳ. — Ἡ Γυροποῦλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ

Ἀδελφοῦλα μου, πρωτότυπον μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ροβινσώνας, ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ.

Ἀνάγνωσμα τοιοῦτον εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀπόκτημα διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων τῶν γονεῶν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθεσῶσιν εἰς τὴν τιμὴν ἕκαστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἑξωτερικῷ πέμψουσιν εἰς χρυσὸν τὸ ἀντίτιμον, δὲν προσθεσῶσι δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 ἀράγων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτιμου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον
ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»
ὁδὸς Αἰόλου 119 **Εἰς Ἀθήνας**

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5

ἀράγων, ἐκ τοῦ ἑξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. — Οἱ ἀλλὰσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τῶν διευθύνσεων, συναποστέλλοντες τὴν παλαιάν τῶν διευθύνσεων καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτύπωσεως τῆς νέας ταινίας.

Παραπάνω περὶ πᾶσι λήθεσι φύλλων γινόμενα μετὰ παράλειψιν δεκαπενθήμερον τὸ πλεὸν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τῶν ἐπισημειωθέντων ἀπαράδεκτα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παραστῆν εἰς τὴν χάραν ἢ ἂν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 5.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1^{ην} ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 10.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήνασι
Ὀδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσηταγωγείου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.—35

Ἐν Ἀθήνασι, τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1894

Ἔτος 16.—Ἀριθ. 35

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ
[Συνέχεια ἴδε σελ. 265]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Ἱστορία τοῦ Καμπούρη.

Ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου τούτου παρομοιάζει κατὰ τι χειρότερον ἀπὸ ἀπλᾶς ἐλλείψεις, — παρομοιάζει ἑλαττώματα, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὰ πλέον ἀξιόμιμητα. Ἐὰν λοιπὸν, μικροὶ μου φίλοι, ἀποφασίξω νὰ σὰς τα γράψω, τὸ κάμνω μόνον ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ σὰς δείξω χωρὶς μικρὰ εἶνε ἢ ἀπόστασις ἢ ὅποια φέρει τοὺς δύο τούτους βαθμοὺς τῆς διαφθορᾶς καὶ πόσον εὐκόλως, ὅταν κανεὶς ἀφίεται εἰς τὸν κατήφορον τῶν μέν, κινδυνεύει νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῶν δέ.

Ὁ Καμπούρης εἶχε τὴν πλέον μοχθηρὰν καὶ διστραμμένην ψυχὴν που εἰμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε. Πρέπει ὅμως νὰ ὁμολογήσωμεν — πράγμα τὸ ὁποῖον δύναται νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐλαφρυντικὴ περίπτωσις, — ὅτι ἦτο ἀρκετὰ ἠλίθιος ὥστε, τὰς περισσοτέρας φορές, νὰ μὴ ἐννοῇ τὸ κακὸν τὸ ὁποῖον ἔκαμνε. Ἐὰν ἀρχῇ, ὡς λέγουσιν, νὰ διαπρέψη κανεὶς εἰς ἓν εἶδος οἰονδήποτε, διὰ νὰποκτήσῃ τὸν τίτλον τοῦ διακεκριμένου, ὁ Καμπούρης εἶχε ἐπ' αὐτοῦ ἀναμνησθητὰ δικαιώματα, χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν του ἠλιθιότητα. Φαντασθῆτε ὅτι τὰς περισσοτέρας φορές δὲν κατάρθωνε νὰ ἐννοῇ οὔτε τὰς ἀπλουστερὰς λέξεις, καὶ σὰς ἔδλεπε μετὰ τὸ στόμα ἀνοικτὸν χωρὶς νὰ εἰμπορῇ νὰ προσφέρῃ λέξιν.

Τὸ ἑξωτερικὸν του ἐμχρτύρει λίαν εὐγλύττως περὶ τῆς τε-

λείας ταύτης ἠλιθιότητος. Ὁ Καμπούρης εἶχε μὴν σιμὴν, χεῖλη μεγάλη, πάντοτε κρεμάμενα, ὀφθαλμοὺς ἀλαμπείς, χονδρούς, σχεδὸν πεταγμένους ἔξω ἀπὸ τὰς κόγχας, πρόσωπον πελιθὸν, ἐστιγμένον διὰ κηλίδων ἐρυθρῶν, ὡς ἀπέριωτος μακρὰ, μέτωπον χαμηλὸν καὶ στενόν, ὀφρεῖς ἀκανόνιστους καὶ μαλλιά ἄτακτα, κοκκινωπά. Οἱ ὄμοι του ἦσαν τόσο ὑψηλοὶ, ὥστε ἀμφεβαλλέ τις ἂν ἡ φύσις του εἶχε προκίση διὰ λαίμου — καὶ εἰς τὴν ἀνωμαλίαν αὐτὴν ὄφειλε τὴν προσωπιμίαν τοῦ Καμπούρη, μολονότι δὲν ἦτο κυφός, — ἡ δὲ βραχὴν καὶ σχεδὸν ἀναρθρὸς φωνὴ του ὁμοιάζε μᾶλλον μετὰ γρυλλισμὸν χείρου παρὰ μετὰ φωνὴν ἀνθρώπου. Τὸ βάδισμα του, βαρὺ καὶ βραδύ, ὁμοιάζε μᾶλλον μετὰ βάδισμα τῆς πάπιας. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἦτο πλάσμα δύσμορφον καὶ ἄχαρι, τὸ ὁποῖον ἀκόμη περισσοτέρον παρεμόρφωνε ἡ ἐλατηνὴ καὶ παρημελημένη περιβολή.

Ἀσχημὸς εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς χωρὶς νὰ κατηγορηθῇ ἄλλ' ἀκάθαρτος καὶ ἔσχιμισμένος οὔτε εἰς τὸν πτωχότερον ἐπιπιτρέπεται νὰ εἶνε.

Οἱ γονεῖς τοῦ Καμπούρη ἦσαν πτωχοὶ ἐργάται, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον καμμίαν ὄρεξιν νὰ τον κάμουν λόγιον καὶ σοφόν· περιωρίσθησαν εἰς τὸ νὰ τον στέλλουν εἰς τὸ σχολεῖον, διὰ νὰ μάθῃ μόνον νὰναγινώσκῃ, νὰ γράφῃ καὶ νὰ λογαριάζῃ. Ἄλλ' εἶτε ἀπὸ φυσικὴν ἑλλειψιν, εἶτε ἀπὸ ἀμελείαν καὶ ὀκνηρίαν, ὁ Καμπούρης, μετὰ τεσσάρων ἐτῶν μαθήματα, μόλις καὶ μετὰ βίας κατάρθωσε νὰ διακρίνῃ τὸ Α ἀπὸ τὸ Ω.

Διὰ νὰ λάβετε ἰδέαν περὶ τῆς κτηνώδους ἀμαθείας του, ἀρκεῖ νὰ μάθετε ὅτι καθ' ἣν ἐποχὴν τον εὐρομεν μεταξὺ τῶν ζώων τοῦ Μαρκησίου τῆς Γαλόσσας, δὲν ἤξευρεν οὔτε τὴν ἡμέραν, οὔτε τὴν ἐβδομάδα, οὔτε τὸν μῆνα, οὔτε τὸ ἔτος τοῦ ἔζη. Κατὰ μείζονα λόγον ἠγνόει τὴν ἡλικίαν του. Ἄ, μάλιστα, τὴν ἡλικίαν του! Ἡ χρονολογικὴ μνήμη τοῦ Καμπούρη βεβηλώτατα δὲν θὰ ἐφθανε πέραν τοῦ τελευταίου του γεύματος.

Μετὰ τὰς ἀγόνους ἐκεῖνας τετραετεῖς σπουδᾶς, οἱ γονεῖς τοῦ Καμπούρη ἀπελπισθέντες, τὸν ἔβαλαν ὡς μαθητεύομενον εἰς ἓν σιδηρουργεῖον. Ἄλλ' ὁ Καμπούρης δὲν ἦτο ἰκανὸς νὰντικαταστήσῃ οὔτε τὸν ἐξυπνον σκύλον, ὁ ὁποῖος, εἰς πολλὰ σιδηρουργεῖα, στρέφει τὸν τροχὸν τὸν κινουῦντα τοὺς φουσητήρας τῆς καμίνου. Ὁ Καμπούρης ἔτρεχε εἰς τοὺς δρόμους, ἀντὶ νὰ πηγαίη εἰς τοῦ σιδηρουργοῦ, καὶ ἐπαίζεν ἢ ἐδέρνετο μετὰ τὰ παιδιὰ, τὰ ἄτακτα ὡς αὐτός, τὰ ὁποῖα σιγῶντα εἰς τὸν δρόμον. Ὁ κακός, δὲν ἐσυλλογίζετο διόλου τὰς παντοσείδεις στερήσεις, τὰς ὁποίας ὄφισταντο οἱ γονεῖς του διὰ νὰ ἐπαρκούσιν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς μαθητείας του. Ὁ Θεὸς τον ἐτιμώρησε ταχέως διὰ τὴν μισερὰν αὐτὴν ἀχαριστίαν.